

ONTMOETING EN GESPREK MET ANNA BIJNS

— Ja, zei ik, misschien juist daarom. Een gewoon man is doodbevreesd voor een vrouw die een idee heeft. Wat vraagt een man van de vrouw? niets anders dan dat zij zou beschikken over een milde lichamelijke en geestelijke ontvankelijkheid. De man aanvaardt alleen dat de vrouw schept door zijn bemiddeling. Uw geest was helder, krachtig, weerbaar, agressief, in één woord *viriel*. . . . Een man vergt enkel en kan alleen verdragen dat een vrouw vatbaar zou zijn. Zij moet kunnen luisteren, begrijpen, ontvangen in haar geest en in haar schoot. Waarschijnlijk zou uw man geestelijk een prince consort geworden zijn.

— Niet noodzakelijk, zei Anna. Ik had wel hart, teederheid, genegenheid, dardelheid. Schreeuwt dat alles niet uit mijn gedichten. Ik wilde een vrouw worden en ben een oude vrijster gebleven. . . .

— Troost u, Anna, zei ik, de gravin de Noailles spreekt zoo schoon van „la froide majesté de la femme stérile. . . .”

— Wat zijt ge toch oppervlakkig, zei Anna weer. Lang niet alle jonge dochters zijn onvruchtbaar. Kent ge de geschiedenis van doctor Faust niet? Maar die gravin, had die kinderen?

— Eén, geloof ik, en dat doet er trouwens ook niet toe, maar ze heeft het toch allemaal heel schoon beschreven. En wat u betreft, ge hebt uw geval niet verbeterd door refereinen te schrijven tegen het huwelijk, van die zelfgenoegzame, kleinburgerlijke lamentaties over het aantal kinderen en den last dien men er mee heeft, enz. „Het waer goet trouwen maer tsorgen es de plage”. Ge prijst de kloosterlingen omdat ze den last van het huwelijk niet te dragen hebben en ge beklagt de weggelopen nonnen die getrouwd zijn omdat ze in het zoeken van de „goei nachten” de „goei dagen” van vroeger missen. Als men uw beschrijving van het gezin leest, zou men wel gaan denken aan de magere keuken van Bruegel:

Peynst eens, hoe varet desen legghen beghijnen,
Als sij vanden kinderen hooren tghetier,
En deene roept daer en dander crijt hier;
Hen ghebreken cleeren, schoenen en plattijnen,
Daer en is onder oft over wullen oft lijnen,
Men siet int huys niet dan ydel hoecken
En besnotte kinderen met halven dosijnen.
Hoe moeten de luye nonnen verdwijnen,
Als sij moeten wasschen de beschetten doecken!